

A man with a beard and mustache, wearing a blue and green plaid shirt over a white tank top, and a tool belt with a yellow tool. The background is a blurred outdoor setting with green foliage.

MIDA SA
MINUGA
TEED

BARBARA
LONGLLEY

Originaali tiitel:
Barbara Longley
What You Do to Me
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Eileen Carey

Text copyright © 2016 Barbara Longley. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B01391721
ISBN 978-9949-82-703-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*See raamat on pühendatud Nanci Longleye.
Aitäh inspiratsiooni eest.*

ESIMENE PEATÜKK

Pr. Termostass käes, astus Sam oma kortermajast välja ja läks üle parkimisplatsi. Välja hingates tekkis tema näo ette auru-pilveke. Minnesota talved olid jäised ja külm oli sel aastal varakult saabunud. Juba oli olnud paar ööd peaaegu öökülma ja oli alles novembri algus.

Kui poleks olnud jäähokit, mootorsaane ja jääkalastamist, oleks ta kaalunud lõunasse kolimist. Aga siis igatseks ta vanaisa Joe ja vanaema Maggie, samuti oma noorema venna ja õe ning kõigi oma nõbude, tädide ja onude järele. Tema õde-venda oleksid võib-olla valmis koos temaga ära kolima, aga vanavanemad ei lahkuks kunagi Saint Paulist. Kõik nende lapsed, lapselapsed ja lapselapselapsed olid siin, mis tähendas, et ta oli plindris.

Sam läks ümber oma vana Fordi töökaubiku juhipoelse ukse juurde ja ronis sisse. Süütevõtme keeramisele ei järgnenud muud kui vastumeelne *rrrr-rrrr-rrrr*. „No kuule, sõbrake. Ka mulle ei meeldi külm ega esmaspäeva hommikud, aga ma ajan end ikka voodist välja.” Ta patsutas armatuurlauda, nagu võiks see kuidagi autot käivituma julgustada. Ta proovis uuesti, aga sai sama keeldumise osaliseks. „Lasen sul minut või kaks selle üle järele mõelda, aga siis pead sa käima minema. Meil on vaja tööd teha.” Ta ootas mõne hetke ja proovis siis uuesti. Mootor hakkas tööle, teenides sellega ära veel ühe armatuuri-patsutuse.

Mootori soojenemist oodates rahulolevalt istudes rüüpas Sam kohvi ja lülitas raadio tööle. Tal oli enne tööle minekut pii-savalt aega ja tema lemmikhommikuprogramm oli algamas. Ta keeraski raadio „Konksuga küsimuse“ peale, liskas valjust, et seda üle soojenduse kuulda oleks, ja naeratas hommikuprogrammi alguse tuttavat muusikat kuulates.

„Tere hommikust, kaksiklinnad! Teie ees on hommikused äratajad, Dianna Barstow ja Russell Lund, ning käes on aeg... ta-ta-taaa, „Konksuga küsimuseks“!“ kuulutas välja duo meespool. *„Dianna, mis meie tänaseks küsimuseks on?“*

„Noh, Russ, ma arvan, et täna hommikul on meil varuks üks tõeline rosin. Täna küsimus on „Mis on kõige litsakam asi, mis te kunagi teinud olete?““

Siin peaks küll naerda saama. Sam seadis soojenduse väljalaskeavad nii, et need puhusid ainult esiklaasile. Ta võiks ju välja minna ja jää maha kraapida, aga milleks end sellega vaevata? Selleks ajaks, kui ta sisse tagasi jõuab, oleksid klaasid jälle jääs. Parem oli lasta autol endal soojeneda ja jää üles sulatada. Vanaisa Joe ütles alati, et maailmas oli kahesuguseid laisku: targad laisad ja lollid laisad. Kui sa olid tark laisk, siis tegid sa asjad kohe esimesel korral õigesti, nii et ei pidanud neid pärast ümber tegema. Tark laisk. Selleks Sam ennast pidaski.

„Vau! Vahva! Mis on kõige litsakam asi, mis sina, Dianna, kunagi teinud oled?“

„Oo.“ Naine naeris. *„Kevadpuhkus viis aastat tagasi. Üksikasju ma ei räägi.“*

Nad teravmeelitsesid veel mõned minutid, enne kui oma telefoninumbri teatavaks tegid ja helistajaid kuulama asusid. Kuna saatejuhid jagasid tihti üsna hinnalisi auhindu – nagu raskesti kättesaadavaid kontserdipileteid või sularaha – oli Samil nende number telefoni kiirvalikus. Ta polnud veel ühtegi

auhinda võitnud, aga ei kavatsenud ka alla anda. Mõne järgmise minuti jooksul kuulas ta ühe ennekuulmatu loo teise järel, läkastades, kui kohv naeru tõttu hingetorru sattus.

Eetrisse tuli kähe naisehää. „*Tere, minu nimi on Yvonne.*”

„*Tere, Yvonne,*” ütlesid Dianna ja Russ kooris. „*Mis on kõige litsakam asi, mida teie teinud olete?*”

„*Noh,*” alustas ta kergelt kõheldes.

Naise hää l tundus tuttav ja tema nimi... Ei. See polnud võimalik.

„*Ma lahutasin hiljuti abielu ja maja jäi mulle,*” pahvatas Yvonne viimaks.

„*Jätkake,*” kannustas Russ.

„*Sellest oli juba üksjagu kaua möödas, kui ma... teate küll...*”

„*Seksisite?*” itsitas Dianna. „*Me kuulame. Me kõik kuulame.*”

„*Mul oli vaja maja juures mõned tööd teha ja paar minu sõbrannat soovitasid mul palgata selle Sami-nimelise remondimehe. Seda ma tegingi.*”

Sam tardus paigale, aga mitte külmast. „Pagan!” See oligi tema. Ta oli Yvonne’i juures kaks nädalat tagasi veidi tööd teinud. Ta tagus peaga vastu rooliratast ja oigas. „Tore. Tema kõige litsakam tegu olen mina.”

„*Hästi, meistrimees Sam,*” narris Russ. „*Rääkige! Kui meisterlik ta oli?*”

„*Oh sa poiss. Te ainult kuulake. Ta oli väga meisterlik ja uskumatult seksikas. Pärast seda, kui ta oli tööga ühele poole saanud, sain mina temaga ühele poole.*” Naine ohkas. „*Ta oli imeline.*”

Yvonne’i õnnelik ohe eetris tõi mehe näole naeratuse. Ta peaks saama auhinna klientidele täieliku rahulduse pakkumise eest, midagi nende kuu parima töötaja aumärkide taolist, mida sa vahel seinte peal nägid. Ta kujutas ette, kuidas tema auhind võiks Haney & Poegade seinal rippudes välja näha. Ovaalsele

tammepuust alusele kinnitatud lihvitud vaskplaat, millele on graveeritud „Kõige litsakamale puusepale – tema töökohustuste ületamise eest“.

„Sa olid ise ka üsna seksikas, Yvonne.“ Võib-olla leiab naine varsti veel tema jaoks mõne töö. Ta raputas pead. See polnud hea mõte. Naistele tuli igasuguseid mõtteid pähe, kui ta teist korda nende juurde läks – *suhete* mõtteid.

Ta väristas end sellele mõeldes. Tema elu oli täpselt selline, nagu talle meeldis. Kellele kogu seda draamat, nõudmisi ja muudatusi tarvis oli, mis kogu suhtepaketiga kaasas käisid? Kes vajab südamevalu? Mitte tema. Suhtevabadus, turvaseks ja poissmeheelu sobisid talle hästi. Tal olid oma sõbrad, vend ja õde, vanavanemad ning arvukalt sugulasi. See oli *la dolce vita* – magus elu. *Milleks parandada asju, mis katki ei olnud?*

Kuulajad avaldasid arvamust Yvonne'i suhtes. Tema suhtes.

„Mind küll häiriks, kui ma teaksin, et mu partner on poolte kaksiklinnade naistega maganud,“ ütles esimene kuulaja.

„Lits mees,“ ütles teine.

„Yvonne oli kõigest üksildane lahutatud naine. Võib-olla on see mees seksisõltlane. Kust me teame, et ta polnud kõigest üks naine kümnest, kellega ta sel päeval magas,“ märkis kolmas kuulaja, ajades Sami vihale.

„Või seksisõltlane?“ Ta vaatas hukkamõistval pilgul raadiot. „Oota nüüd üks neetud minut. Mina pole midagi valesti teinud.“ Enne, kui ta aru sai, mida tegi, haaras ta tassihoidjast oma telefoni ja vajutas kiirvalimisnupule. Tema raev suurenes iga sekundiga. Ta oli hea mees, aus ja otsekohene. Ta ei petnud kunagi kedagi. Täna väga, aga tema kõlblustundega on kõik korras. Tema kõne võeti vastu viienda helina peale.

„See on Russ ja te olete otse-eeetris. Mis on kõige litsakam asi, mida te kunagi teinud olete?“

„Jah. Mina olen meistrimees Sam Haney. Ma olen Yvonne'i remondimees ja ...”

„Oodake! Ilma perekonnanimedeta, Sam Haney. Meile meeldib süütuid kaitsta, meistrimees Haney. Kas kuulsite, daamid? See on Sam Haney, kaksiklinnade kõige meisterlikum meistrimees.”

„Meistrimees Haney paneb käed külge!” itsitas Dianna rõõmsalt ja mõlemad naersid. „Russ, kas sa küsiksid temalt minu jaoks telefoninumbrit?” küsis Dianna. „Tegelikult, Sam, miks te ei võiks meile kõigile oma telefoninumbri anda?”

Oh pagan. Idioot. Nende naljad olid rumalad ja talle ei meeldinud naerualune olla. „Kuulge, te ei usu, kuidas naised end töö juures mulle ise kaela heidavad. Ma võin ilmuda tööle ülimalt räpasena, narmendavas flanellsärgis, katkistes kulunud teksades, habe ajamata ja juuksed segamini, aga nad ripuvad ikka mu kaelas. Naised armastavad mind.“

„Kindlasti armastavad,” ütles Russ ja mõlemad saatejuhid itsitasid nilbelt.

Talle torkas pähe sõna *klišee*. Ta heitis selle kõrvale. Ta polnud mingi klišee. Tal oli vaja endale lihtsalt uus hommikuprogramm leida, muud midagi. „Vaadake, ma ei jama abielunaiste või suhtes naistega ja mitte mina ei löö neile külge. *Nemad* löövad mulle. Me oleme nõusolevad täiskasvanud, kes naudivad veidi turvalist, värskendavat seksi ja muud ei midagi. Ei mingit sõltumist. Mitte mingit ärakasutamist. Keegi ei saa haiget. Ma olen vaba, puhas, terve ja korralik mees. Mis mina sinna teha saan, et ma naistele meeldin?”

Trudy naeris valjusti, olles „Konksuga küsimuse“ viimasest saatest vaimustuses. Ta keeras pannil praadiva peekoni ümber ja läks külmikust mune tooma. Talle meeldis saata oma abikaasa

töole korralikku sooja sööki täis kõhuga. Köögileti äärde tagasi tulles pani ta munad käest ja keeras raadio valjemaks.

Ta ahmis õhku, vaevu uskudes, et Yvonne'i remondimehel jätkus jultumust saatesse helistada. Ta võttis põlletaskust iPhone'i ja helistas õe numbrile. Nanci võttis kohe vastu.

„Oled see sina, Trudy?”

„Kas sa kuuled seda?” nõudis Trudy. „Kas sa kuulad ka „Konksuga küsimust“?”

„Kuulan küll. Ma otsisin meistrimees Haney töökoha juba internetist üles. Haney & Pojad ehitus- ja remonditeenused. Nende netilehe kohaselt pole ükski töö nende jaoks liiga suur ega väike. Võib-olla kutsun ta enda juurde tööle.” Nad mõlemad naersid nagu teismelised.

Trudy ohkas. „Ma tean, et see on vale, aga tahaksin, et ka minu Haleyga juhtuks midagi sellist nagu Yvonne'iga. Talle kuluks ära midagi, mis ta põhjast välja tooks ja tõstaks tema enesehinnangut pärast seda, kui tead-küll-kes tegi talle tead-küll-mida.”

„Ma ei suuda ikka veel uskuda, et see jobu niimoodi jalga lasi ja veel kõigest kaks nädalat enne nende pulmi.” Nanci ohkas raskelt. „Kes niimoodi teeb? Kes otsustab lihtsalt ootamatult, et ta peab elama Indoneesias ilma oma kooliaegse kallimata, kellega nad on tervelt kaks aastat kihlatud olnud?”

„Ma arvan, et seal võis mängus olla mõni teine naine.” Trudy tõstis peekoni panni pealt ära ja pani paberkäterätikute kuhja otsa nõrguma. Telefoni kõrva ja õla vahel paigal hoides võttis ta panni tulelt ja asendas selle väiksemaga munade jaoks. „Kas sina ei arva nii?”

„Mitte minutitki,” nähvas tema õde. „Mina arvan, et teda ootas seal mõni mees. Ma ei kujuta ette, et üks heteroseksuaalne mees võiks minu imeilusa õetütre juurest mingil muul põhjusel minema kõndida.”